

Αριθμός 9.481/2010

(Αριθμός κατάθεσης κλήσης 18.347/8.5.2009)

(Αριθμός κατάθεσης αγωγής 33.740/7.8.2008)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Αθανασία Σιάγκα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Μυρσίνη Κοντογιάννη Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια, Μαρία Χατζηανδρέα, Πρωτοδίκη, και από τη Γραμματέα Βασιλική Χατζηευστρατίου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη, στις 8 Ιανουαρίου 2010, για να δικάσει την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 18.347/8.5.2009 κλήση, με την οποία φέρεται προς συζήτηση η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 33.740/7.8.2008 αγωγή, με αντικείμενο τον καθορισμό και την επιδίκαση εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του Ν.2121/1993, μεταξύ :

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία

και το διακριτικό τίτλο , που εδρεύει στο Αττικής (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία

, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν διά των πληρεξουσίων δικηγόρων τους Χρήστου Ματσιώρη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 5145) και Γεωργίου Μπαμπέτα και Έλλης Ρούσσου, του ΔΣΑ, οι οποίοι νομιμοποιήθηκαν από τον Χρήστο Ματσιώρη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 5145), και κατέθεσαν προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘΉΣ Η ΚΛΗΣΗ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία , που εδρεύει στη (οδός .) και εκπροσωπείται νόμιμα,

που παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Παναγιώτη Κωνσταντινίδη (Α.Μ.Δ.Σ.Θ. 4826), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις. Συμπαραστάθηκε και ο ασκούμενος δικηγόρος Στέργιος Τομπακιώτης.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ δημόσια συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

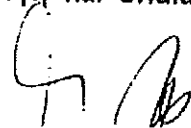
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα επαναφέρεται με την από 6.5.2009 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 18.347/8.5.2009 κλήση των εναγόντων για συζήτηση η ένδικη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 33.740/7.8.2008 αγωγή τους (εναγόντων), καθόσον κατά την μετ'αναβολή ορισθείσα δικάσιμο της 9.2.2009 η υπόθεση δεν εκφωνήθηκε.

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες, που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46§1, 47§1 και 48§1 του άνω Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται εκτός άλλων για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους

ΕΞΕΛΕΞΑΝΤΟΣ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

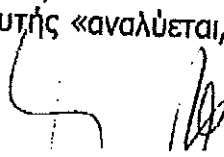

ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσηκουσα μεταξύ αυτών κατανομή, για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Η εν λόγω αμοιβή δεν οφείλεται και η αντίστοιχη αξίωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης κατά του χρήστη δεν γεννιέται, στην περίπτωση που ο τελευταίος λειτουργεί επιχείρηση, κάνοντας χρήση ορχήστρας αποτελούμενης από μουσικούς και ερμηνευτές. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55§1β', 58 και 32§1 του Ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχειρίσεως περί της εύλογου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής

της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη υπόθεση 245/00/6-2-2003 (βλ. Αρμ 2003.1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 852 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της ευλόγου αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείπει κοινοτικού ορισμού της ευλόγου αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικά το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/93. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72§3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55§2 εδ.α του ως άνω Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των

δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των

μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί. 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49§1 εδ.γ, δ και ε του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55§4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους

καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του (άρθρ. 55§4 εδ.β Ν. 2121/19934) και Γ) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49§1 εδ.ε του ίδιου ως άνω νόμου ομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (ΕΘ 2187/2008 Τρ.Νομ.Πληρ. Νόμος, ΕΑ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΕΑ 6354/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠΠΘ 3953/2008 ΧΡΙΑ 2008.467, Δ.Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕΛΛΔνη 33. 485 επ.). Πέραν των ανωτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοηχογράφησης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε

ΟΛΟΓΡΑΦΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

1

Λ Αδ

αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύτηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠΘ 3953/2008 ό.π.).

Στην προκείμενη περίπτωση, οι ενάγοντες υπό την ιδιότητά τους ως νόμιμα, κατ' άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, συνεστημένων αντιπροσωπευτικών Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων ελλήνων παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, τραγουδιστών και μουσικών, ισχυρίζονται ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών, συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβάσει στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται, η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η εισπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους μέλη τους της αμοιβής αυτής, ενώ, περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου),

που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν την εναγόμενη, η οποία έχει το ραδιοφωνικό σταθμό , στη , και μεταδίδει καθημερινά από τη συχνότητα του σταθμού της, σε ποσοστό που υπερβαίνει το 80% του καθημερινού της προγράμματος, τραγούδια και μουσική του ξένου ρεπερτορίου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην όμως η τελευταία αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και παρουσιάζει δημόσια, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων αλλοδαπών καλλιτεχνών. Με βάση τα πραγματικά αυτά περιστατικά ζητούν, όπως παραδεκτά περιόρισαν το καταψηφιστικό αίτημα της αγωγής τους και το έτρεψαν σε αναγνωριστικό, με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις τους : **1)** να καθοριστεί η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2000, 2001 και 2002 σε ποσοστό 5% επί των ακαθάριστων εσόδων της εναγομένης στα έτη αυτά, το οποίο ανέρχεται στο ποσό των 80.274,97 ευρώ για το έτος 2000, στο ποσό των 72.110,52 ευρώ για το έτος 2001 και στο ποσό των 82.916,06 ευρώ για το έτος 2002, και συνολικά στο ποσό των 235.301,55 ευρώ, **2)** να αναγνωρισθεί ότι η εναγόμενη υποχρεούται να τους καταβάλει το παραπάνω

Ση ΝΑ

ποσό νομιμοτόκως από την επίδοση της υπ' αριθμ. 53.668/2005 αγωγής τους, άλλως από την επομένη της λήξης κάθε έτους για το οποίο αιτούνται εύλογη αμοιβή, **3)** να καθοριστεί, ότι από την αμοιβή αυτή το ποσό των 117.650,77 ευρώ δικαιούται ο πρώτος εξ αυτών, το ποσό των 70.590,46 ευρώ δικαιούται ο δεύτερος και το ποσό των 47.060,31 ευρώ το δικαιούται ο τρίτος εξ αυτών, **4)** να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2000, 2001 και 2002 προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και για τον ίδιο λόγο, να συνεχίσει ανά δεκαπενθήμερο να προσκομίζει τους καταλόγους αυτούς, **5)** να κηρυχθεί η παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική τους δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η κρινόμενη αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας τηρήθηκε η προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 214Α ΚΠολΔ, διαδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. σχετικά την από 17.9.2009 δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου των εναγόντων, περί αδυναμίας εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης, λόγω μη προσέλευσης της εναγομένης στην ορισθείσα προς τούτο συνάντηση), νόμιμα φέρεται για συζήτηση ενώπιον του αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπο Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 49§1 εδ. ε του Ν.2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2§1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26.10.1961, 18 αρ. 1 και 25§2 ΚΠολΔ), που δικάζει κατά την τακτική διαδικασία. Με το προεκτεθέν περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή είναι πλήρως ορισμένη, περιέχουσα τα προβλεπόμενα από το άρθρο 216§1 ΚΠολΔ για το ορισμένο αυτής στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση η μεν εναγόμενη να αμυνθεί, το δε δικαστήριο να τάξει της δέουσες αποδείξεις όπως απαιτείται, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού της εναγομένης, καθόσον, σύμφωνα και με τα όσα στην παραπάνω μείζονα σκέψη αναφέρθηκαν, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων

συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων, όπως πράγματι πράττουν με το δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής τους, και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, χωρίς να απαιτείται ούτε η διευκρίνιση της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 55§2 εδ. β' του Ν. 2121/1993, αυτοί (ενάγοντες) νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν. 2054/1992), 46§3 εδ. β και 5 εδ. β, 47, 49παρ. 1, 2 και 3, 52, 55, 56 παρ. 1, 2, 3 εδ. ε, στ, ζ και 4, 58 και 67§4 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 901, 345, 346 ΑΚ, 70, 176 ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, γιατί, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49§3 του Ν.2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό λειτουργίας του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και κατά συνέπεια το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης από την επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί, κατά την προεκτεθείσα διάταξη, αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των οργανισμών αυτών, β) του αιτήματος περί παραδόσεως εκ μέρους της εναγομένης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου

Ανακοίνωση
Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης

Σ Α 117

καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56§4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει την δημόσια εκτέλεση έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, γ) του αιτήματος περί αναγνώρισης οφειλής τόκων από την επομένη της λήξης κάθε έτους του επίδικου διαστήματος, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον οι ενάγοντες δεν επικαλούνται ότι πριν την επίδοση της υπ' αριθμ. 53668/2005 αγωγής τους έλαβε χώρα δικαστική ή εξώδικη όχληση της εναγομένης προς καταβολή της αμοιβής που αναλογεί σε κάθε έτος, ώστε να καταστεί αυτή υπερήμερη και να οφείλει έκτοτε τόκους υπερημερίας και δ) του αιτήματος περί κήρυξης της παρούσας προσωρινώς εκτελεστής, το οποίο, μετά τον περιορισμό του αιτήματος σε αναγνωριστικό, είναι επίσης μη νόμιμο και συνεπώς, απορριπτέο, καθόσον με εκτελεστικότητα εξοπλίζονται μόνο οι δικαστικές αποφάσεις που περιέχουν καταψηφιστικές διατάξεις, όχι δε οι αναγνωριστικές ή οι διαπλαστικές αποφάσεις. Συνεπώς η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Η εναγόμενη με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα των εναγόντων ασκείται καταχρηστικά, διότι η αξιούμενη αμοιβή είναι υπερβολική και καταφανώς δυσανάλογη προς τα καθαρά κέρδη της επιχείρησής της, προς την αμοιβή που έχουν συμφωνήσει οι ενάγοντες με άλλους ραδιοφωνικούς σταθμούς και προς το ποσοστό 2,4% επί των καθαρών κερδών της που καταβάλει προς την Α.Ε.Π.Ι. για τη χρήση του πνευματικού δικαιώματος των δημιουργών, διότι τίθεται σε κίνδυνο η συνέχιση της λειτουργίας της, διότι η ίδια με την αναμετάδοση των τραγουδιών τα διαφημίζει χωρίς να αμοιβεται γι' αυτό, επιπλέον δε, καταχρηστικός τυγχάνει και ο τρόπος της εν γένει κατάρτισης του αμοιβολογίου εκ μέρους των εναγόντων. Ο ισχυρισμός αυτός δεν συνιστά νόμιμη εκ του άρθρου 281 ΑΚ ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, διότι η επίδικη εύλογη αμοιβή, σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των

οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, καθορίζεται, όπως προαναφέρθηκε, τόσο κατά τρόπο προσωρινό, όσο και κατά τρόπο οριστικό, από το αντίστοιχα αρμόδιο προς τούτο δικαστήριο, το οποίο, λαμβάνοντας υπ' όψιν του τα προαναφερθέντα αντικειμενικά κριτήρια, καθορίζει το ποσό αυτής στο κατά την κρίση του εύλογο και δίκαιο, για τη συγκεκριμένη περίπτωση, ύψος, μη δεσμευόμενο μάλιστα από το συντασσόμενο κάθε φορά από τους ενάγοντες κοινό αμοιβολογίο τους (βλ. Δ. Καλλίνικου ό.π., παρ. 184, σελ. 237 και παρ. 213, σελ. 279 και 280, ΠΠΘ 3953/2008 ό.π.). Ισχυρίζεται επίσης, ότι δεν υποχρεούται σε καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, διότι το ξένο ρεπερτόριο που εκπέμπει αποτελείται από τραγούδια προερχόμενα από τις Η.Π.Α., γεγονός που έχει ως συνέπεια τα σχετιζόμενα με το ρεπερτόριο αυτό συγγενικά δικαιώματα να μη μπορούν να τύχουν προστασίας στην Ελλάδα, διότι δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση η αρχή της αμοιβαιότητας, κατά την οποία συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα με μουσικά έργα που προέρχονται από την αλλοδαπή, προστατεύονται στην Ελλάδα και τυγχάνουν της μεταχείρισης και προστασίας που επιφυλάσσει το ελληνικό δίκαιο και για τα ημεδαπά μουσικά έργα και τα απορρέοντα από αυτά συγγενικά δικαιώματα, μόνο εφόσον το δίκαιο της χώρας, από την οποία προέρχονται τα αλλοδαπά μουσικά έργα, παρέχει ανάλογη προς το ελληνικό δίκαιο προστασία και προς τα ελληνικής προέλευσης μουσικά έργα, αφού το δίκαιο των Η.Π.Α. δεν παρέχει καμία προστασία σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεόμενα είτε με αμερικανικά είτε με αλλοδαπά, ως προς τη χώρα αυτή, μουσικά έργα. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγομένης είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος, διότι, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν σχετικά στη μεζονοσκέψη της παρούσας, όπως συνάγεται από τη διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με εκείνη της παρ. 2 του ίδιου άρθρου, στις περιπτώσεις, που η Ελλάδα δεν συνδέεται με κάποια χώρα με σχετική διεθνή σύμβαση, όπως συμβαίνει με τις Η.Π.Α., οι οποίες δεν έχουν κυρώσει τη διεθνή σύμβαση της Ρώμης, το εσωτερικό δίκαιο της χώρας προέλευσης, δηλαδή της μη συμβαλλόμενης με την Ελλάδα με τη διεθνή αυτή σύμβαση χώρας, θα τύχει, με βάση την αρχή της αμοιβαιότητας, εφαρμογής και στην

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1

Am

Ελλάδα, μόνο εφόσον αυτό παρέχει σε συγγενικά δικαιώματα, συνδεδεμένα με ελληνικά μουσικά έργα, προστασία ανάλογη με αυτή που παρέχει στα τελευταία το σχετικό ελληνικό δίκαιο και δεν θα τύχει εφαρμογής στις περιπτώσεις που αυτό (το δίκαιο της χώρας προέλευσης) δεν παρέχει, εν γένει, προστασία σε συγγενικά δικαιώματα (όπως συμβαίνει με το δίκαιο των Η.Π.Α.) ή δεν παρέχει προστασία ανάλογη με εκείνη του ελληνικού δικαίου. Στις περιπτώσεις αυτές, όπως προκύπτει και από τη διάταξη του εδ. α της παρ. 4 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, καθώς και από τις διατάξεις των άρθρων 4 και 5§2 του Ν. 2054/1992, θα έχει εφαρμογή, και στα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεδεμένα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση χώρα, όπως είναι και εκείνα που σχετίζονται και συνδέονται με μουσικά έργα προέλευσης Η.Π.Α. αποκλειστικά και μόνο το σχετικό ελληνικό δίκαιο, ήτοι οι Ν. 2121/1993 και 2054/1992. Ως εκ τούτου, και με τη συνδρομή βέβαια της προεκτεθείσας, στη μείζονα σκέψη, προϋπόθεσης της τριακονταήμερης προθεσμίας, θα τύχουν της «εθνικής μεταχείρισης» και προστασίας και τα συγγενικά δικαιώματα, τα συνδεδεμένα με μουσικά έργα προερχόμενα από τη μη συμβαλλόμενη χώρα και συνεπώς και από τις Η.Π.Α., άποψη που, άλλωστε, ενισχύεται και από τη διάταξη του εδ. β της παρ. 3 του άρθρου 67 του Ν. 2121/1993, κατά την οποία «η ένδικη προστασία διέπεται από το δίκαιο της χώρας, όπου ζητείται η προστασία» (βλ. ΠΠΘ 3953/2008 ό.π.).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης (ένας μάρτυρας από κάθε διάδικη πλευρά), που εξετάστηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδρίασης, τα νόμιμα με επίκληση προσκομιζόμενα έγγραφα (βλ. προτάσεις των διαδίκων), μερικά από τα οποία μνημονεύονται παρακάτω χωρίς να παραλειφθεί η συνεκτίμηση κανενός, πλην των δηλώσεων των νομίμων εκπροσώπων αλλοδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και στελεχών δισκογραφικών εταιριών, μη διαδίκων, απευθυνομένων προς τους ενάγοντες, οι οποίες δεν λαμβάνονται υπόψη, ούτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, ως συνιστώσες μη νόμιμα αποδεικτικά μέσα, διότι, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, όπως

προκύπτει και από την ημερομηνία που αναγράφεται σ'αυτές, σε σύγκριση με το χρόνο άσκησης της υπό κρίση αγωγής και της προγενέστερης προσπάθειας επίτευξης συμφωνίας καταβολής αμοιβής, είναι προφανές ότι συνετάγησαν προκειμένου να χρησιμοποιηθούν ως μαρτυρίες στην παρούσα δίκη για τα αποδεικτέα θέματα (ΟΛ.ΑΠ 2/1993 ΕΛΛΔνη1996.1139, ΟΛΑΠ 8/1987 ΕΛΛΔνη 28.628, ΑΠ 533/2000 ΕΛΛΔνη 2000.1370) και των ξενόγλωσσων εγγράφων που προσκομίζουν οι ενάγοντες τα οποία επίσης δεν θα ληφθούν υπόψη, καθόσον έχουν συνταχθεί σε ξένη γλώσσα και δεν συνοδεύονται από επίσημη μετάφραση επικυρωμένη αρμοδίως (άρθρο 454 ΚΠολΔ), από την υπ'αριθμ. 1598/27.6.2008 ένορκη βεβαίωση της

του
, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Θεσσαλονίκης Μαρίας Τσολάκη, που λήφθηκε νόμιμα, κατόπιν προφορικής κλητεύσεως των εναγόντων κατά την ακροαματική διαδικασία ενώπιον του ενταύθα Μονομελούς Πρωτοδικείου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, συνεπώς η ένορκη αυτή βεβαίωση θα ληφθεί υπόψη προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΑΠ 891/2000 ΕΛΛΔνη 2001.393, ΑΠ 49/1997 ΕΛΛΔνη 1997.1542, ΑΠ 693/1997 ΕΛΛΔνη 1998.91) και από τις ομολογίες για τις οποίες θα γίνει παρακάτω ειδική και περιοριστική μνεία, αποδείχθηκαν, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία δε των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/1997) και φέρουσες αντίστοιχα, για τον καθένα από τους εν λόγω οργανισμούς, τους αριθμούς 11083/5.12.1997, 11089/5.12.1997 και 11084/5.12.1997, αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη αντιπροσωπευτικότητα και

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟΝ
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ
ΦΑΚΕΛΟ

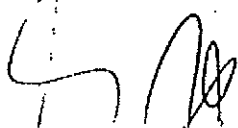
λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49§1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των πρώτου και δεύτερου εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός SWISS PERFORM, γερμανικός GVL, ισπανικός AIE, σουηδικός SAMI, ρουμανικός CREDIDAM, ουγγρικός EJI, λιθουανικός AGATA, δανικός GRAMEX, ολλανδικός NORMA, βελγικός MICROCAM, πολωνικός STOART, κροατικός HUZIP, αυστριακός LSG, ρωσικός ROUPI, βρετανικός PAMRA, εσθονικός ESTONIAN PERFORMERS ASSOCIATION (EEL), τσεχικός INTERGRAM, ουκρανικός OBERIH, γαλλικός SPEDIDAM, τον RIGHTS AGENCY LTD (RAL) που εκπροσωπεί βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες κ.α.), συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και, οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας

των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5§2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Τα Νέα»,

GA

«Η Ναυτεμπορική» και «Έθνος». Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, για ραδιοφωνικούς σταθμούς που μεταδίδουν από τη συχνότητά τους μουσική και τραγούδια σε ποσοστό μέχρι 20% του προγράμματός τους, το ποσοστό αμοιβής προσδιορίστηκε σε 1% επί των πάσης φύσεως (ακαθαρίστων) εσόδων τους, για τους σταθμούς που μεταδίδουν τα ανωτέρω σε ποσοστό από 21% έως 40% του προγράμματός τους, η αμοιβή ορίστηκε σε 2% επί των εσόδων τους, για τους σταθμούς με κάλυψη του προγράμματός τους κατά ποσοστό 41% έως 60%, η αμοιβή προσδιορίστηκε σε 3% επί των εσόδων τους, για τους σταθμούς με κάλυψη προγράμματος κατά ποσοστό από 61% έως 80%, η αμοιβή προσδιορίστηκε σε 4% επί των εσόδων τους και τέλος για τους σταθμούς που χρησιμοποιούν τη μουσική αυτή σε ποσοστό πάνω από 80% του προγράμματός τους, η αμοιβή ορίστηκε σε ποσοστό 5% επί των πάσης φύσεως εσόδων τους. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό, πολλοί ραδιοφωνικοί σταθμοί έχουν συνάψει, κατόπιν διαπραγματεύσεων, σχετικές συμβάσεις με τους ενάγοντες, με ποσοστά αμοιβής που κυμαίνονται από 2% έως 5% επί των εσόδων τους. Η εναγόμενη είναι ιδιοκτήτρια του ραδιοφωνικού σταθμού με το διακριτικό τίτλο « », ο οποίος, καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2000, 2001 και 2002, μετέδιδε από τη συχνότητά του στους 97,1 μεγακύκλους (MHZ) καθημερινά αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, γεγονός που η τελευταία συνομολογεί με τις προτάσεις της. Οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με την ήδη αντίδικό τους και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, ερμηνευτών και παραγωγών, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν. Συντρέπει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών του ξένου ρεπερτορίου που μετέδιδε η εναγόμενη από τη συχνότητα του σταθμού της κατά την περίοδο από 1.1.2000 έως 31.12.2002. Ως κριτήρια, για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής πρέπει να ληφθούν, η έκταση της γενομένης χρήσης του ξένου ρεπερτορίου, η μείωση ή μη των εσόδων των δημιουργών αυτού, η αύξηση ή μη της ακροαματικότητας του σταθμού της εναγομένης, ο περιορισμός ή η αύξηση των εξόδων της ή η μείωση των εσόδων της από την ανωτέρω χρήση του. Όπως σαφώς αποδείχθηκε από την προσήκουσα

εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των αποδεικτικών μέσων, ο χαρακτήρας του ραδιοφωνικού σταθμού της εναγομένης είναι κατά κύριο λόγο ψυχαγωγικός και λιγότερο ενημερωτικός, καθόσον, τουλάχιστον κατά το επίδικο χρονικό διάστημα από 1.1.2000 έως 31.12.2002, το ημερήσιο πρόγραμμα καλυπτόταν από ψυχαγωγικές εκπομπές μουσικού περιεχομένου, ενώ μεταδίδονταν διαφημιστικά μηνύματα διάρκειας 12 λεπτών ανά ώρα και ειδήσεις σχετικά με θέματα της καλλιτεχνικής επικαιρότητας, όπως κυκλοφορίες νέων δίσκων, επικείμενες μουσικές εκδηλώσεις, πληροφορίες για γνωστούς καλλιτέχνες και μουσικά συγκροτήματα. Επίσης, μεταξύ των τραγουδιών παρεμβάλλονταν εκφωνήσεις και σχόλια ραδιοφωνικών παραγωγών ποικίλης ύλης και μετάδοση ηχητικών παραγωγών, μέσω των οποίων γνωστοποιούσε στο κοινό τον χαρακτήρα του σταθμού, τις δραστηριότητες, και το πρόγραμμά της. Τις καθημερινές από τις 1:00 π.μ. έως τις 6:00 π.μ και τα Σαββατοκύριακα από τις 22:00 μ.μ. έως τις 10:00 π.μ. το πρόγραμμά της καλυπτόταν αποκλειστικά από εκπομπές μετάδοσης μουσικής χωρίς διακοπές. Με βάση τα ανωτέρω αποδείχθηκε ότι ποσοστό 61% έως 80% του χρόνου του ημερήσιου προγράμματός της καλυπτόταν με ξένο μουσικό ρεπερτόριο. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η μετάδοση ξένης μουσικής από τον σταθμό της εναγομένης έχει αναμφισβήτητα συμβάλλει στην αύξηση της ακροαματικότητάς της και συνακόλουθα αυξήθηκαν και τα έσοδά της από τις διαφημίσεις, χορηγίες και επιχορηγήσεις, ενώ αντίστοιχα σημειώθηκε πτώση στις πωλήσεις δίσκων των δημιουργών του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποιεί, διότι λόγω της μετάδοσης των έργων τους, είναι φυσικό το κοινό να αποτρέπεται από το να αγοράσει δίσκους. Επίσης, είναι προφανές ότι τα έξοδα του σταθμού της εναγομένης θα ήταν πολύ μεγαλύτερα, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου που, κατά την επίδικη περίοδο, μετέδιδε καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου, απασχολούσε στη διάρκεια του προγράμματός της σε ζωντανή μετάδοση τραγουδιστές και ορχήστρα. Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω παραμέτρων, η εύλογη, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αμοιβή των εναγόντων για τη μετάδοση από τον ραδιοφωνικό σταθμό της εναγομένης, κατά τα έτη 2000 έως 2002, του ξένου μουσικού ρεπερτορίου, ανέρχεται σε ποσοστό 4% επί των πάσης φύσεως (ακαθαρίστων) εσόδων του

σταθμού της, τα οποία κατά το διάστημα αυτό ανήλθαν σε 547.073.903 δραχμές και ήδη 1.605.499,35 ευρώ για την εταιρική χρήση 2000, 491.433.179 δραχμές και ήδη 1.442.210,39 ευρώ για την εταιρική χρήση 2001 και 1.658.321,15 ευρώ για την εταιρική χρήση 2002, όπως αποδεικνύεται από τους δημοσιευμένους ισολογισμούς των επίδικων ετών. Με βάση, επομένως, τα παραπάνω ποσά, το ποσό της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι εναγόντες ανέρχεται σε 64.219,97 ευρώ για το έτος 2000, σε 57.688,41 ευρώ για το έτος 2001, σε 66.332,84 ευρώ για το έτος 2002, ήτοι συνολικά σε 188.241,22 ευρώ. Η αμοιβή αυτή είναι εύλογη σε σχέση με την οικονομική αξία της προσφερόμενης αντιπαροχής, δεδομένου ότι από τη μια πλευρά η συλλογική διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων καθιστά ευχερέστερη τη διαχείριση και δη οικονομικά εφικτή για τους δικαιούχους, από την πλευρά δε του ραδιοφωνικού σταθμού, τα επιμέρους δικαιώματα των εν λόγω δικαιούχων ενσωματώνονται σε ένα ρεπερτόριο, και ο ραδιοφωνικός σταθμός μπορεί μέσω μιας εφάπαξ αδειάς να κάνει χρήση με απλό τρόπο των επιμέρους μουσικών έργων χωρίς προηγουμένως να πρέπει να διαπραγματευτεί την παραχώρηση κατ' ιδίαν άδειας, ενώ χάρη στις συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ συνεργαζόμενων εταιριών συλλογικής διαχείρισεως είναι δυνατή η χρήση του ρεπερτορίου προστατευόμενων μουσικών έργων από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως που εδρεύουν σε άλλα κράτη μέλη καθώς και σε τρίτα κράτη. Εξάλλου, για έναν ραδιοφωνικό σταθμό ψυχαγωγικού κυρίως χαρακτήρα η χρήση προστατευόμενων μουσικών έργων αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της δραστηριότητάς του. Ως εκ τούτου, μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτός ο ραδιοφωνικός σταθμός εξαρτάται για τη λειτουργία του από τη χρήση μουσικών έργων και ότι, κατά κανόνα, καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του χρησιμοποιεί σε πολύ μεγάλο βαθμό μουσικά έργα. Συνεπώς, η εφαρμογή μιας μεθόδου υπολογισμού που προβλέπει ένα σταθερό ποσοστό συνδέει το ύψος της αμοιβής με την πραγματική χρήση προστατευόμενων μουσικών έργων. Έτσι η αμοιβή που πρέπει η εναγόμενη να καταβάλει έχει επαρκή σχέση προς την οικονομική αξία της παροχής των εναγόντων και δεν την επιβαρύνει δυσανάλογα σε σχέση με άλλους χρήστες οι οποίοι κάνουν μεγαλύτερη χρήση προστατευόμενων μουσικών έργων. Περαιτέρω, και

επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγόμενη κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει αυτή να υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς.

Κατάκολουθία των ανωτέρω η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, να καθοριστεί η ενιαία εύλογη αμοιβή των εναγόντων στο συνολικό ποσό των 188.241,22 ευρώ, να αναγνωριστεί ότι η εναγόμενη υποχρεούται να καταβάλει το ανωτέρω ποσό στους ενάγοντες νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής και όχι της επίδοσης της υπ' αριθμ. 53.668/2005 αγωγής, καθόσον οι ενάγοντες αν και επικαλούνται με τις προτάσεις τους την αγωγή αυτή ως σχετικό με αριθμό 59 δεν προσκόμισαν ούτε την επικαλούμενη αγωγή, ώστε να κριθεί αν με αυτήν ζητούσαν αμοιβή για το επίδικο διάστημα, ούτε έκθεση επίδοσης τέτοιας αγωγής. Επίσης, πρέπει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους που θα περιέχουν τους τίτλους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την περίοδο από 1.1.2000 έως και 31.12.2002 και για την περίπτωση που η εναγόμενη δεν εκπληρώσει την υποχρέωσή της αυτή θα πρέπει να καταδικαστεί σε καταβολή χρηματικής ποινής ύψους 1.000,00 ευρώ, η οποία αυτεπαγγέλτως επιβάλλεται σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 946§1 ΚΠολΔ (δεν μπορεί δε σύμφωνα με το ίδιο άρθρο να διαταχθεί και προσωπική κράτηση σε βάρος του νομίμου εκπροσώπου της εναγομένης, ως μέσο εκτέλεσης της τελευταίας αυτής διάταξης, διότι η αγωγή δεν στρέφεται και ατομικά εναντίον του). Τέλος, η εναγόμενη πρέπει να καταδικαστεί στην εν μέρει δικαστική δαπάνη των εναγόντων λόγω της εν μέρει ήττας της (άρθρο 178 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΕΠΙΔΕΧΤΕΣ
ΕΝΑΓΟΝΤΕΣ

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγόμενη, για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2000, 2001 και 2002 μετάδοση και δημόσια παρουσίαση μουσικών έργων αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, στο συνολικό ποσό των εκατόν ογδόντα οκτώ χιλιάδων διακοσίων σαράντα ενός ευρώ και είκοσι δύο λεπτών του ευρώ (188.241,22).

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η εναγόμενη οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των εκατόν ογδόντα οκτώ χιλιάδων διακοσίων σαράντα ενός ευρώ και είκοσι δύο λεπτών του ευρώ (188.241,22), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της κρινομένης αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που μετέδωσε από το σταθμό της από 1.1.2000 έως και 31.12.2002.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη σε χρηματική ποινή ύψους χιλίων (1.000,00) ευρώ για την περίπτωση που αυτή δεν θα εκπληρώσει την παραπάνω υποχρέωσή της.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη στα εν μέρει δικαστικά έξοδα των εναγόντων, ποσού πέντε χιλιάδων επτακοσίων (5.700,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στις 26 Φεβρουαρίου 2010 και δημοσιεύτηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη στις 15 Μαρτίου/2010.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΜΑΓΔΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ-ΜΕΤΑΧΟΥ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Θεσ/αθήν. 14.01.2011
Οργανωτική

ΧΡΥΣΕΛΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

